

Dagen

måndag 18 januari 1999

Utsikt: Sverige

Max slutade missbruka och blev de utsattas kämpe

Förr knarkare och kommunist. I dag kristen och borgerlig politiker.

Kristdemokraten Max Hobstig, som själv vet hur det är att vara bespottad, kämpar nu för att rädda verkstan, A-lagarnas enda hopp från total utslagning i Kärrtorp, Stockholm.

I dag ska politikerna besöka verksamheten. Beslut om nedläggning fattas 28 januari.

Av Ann Jonsson

- Situationen för människor på livets skuggsida tillhör mina hjärtefrågor. Jag har inte engagerat mig politiskt för att hjälpa "Svensson".

- Jag vill föra den lilla människans talan, säger Max Hobstig som inte ser ut som en vanlig politiker.

Med sitt snaggade hår, tatueringar, svarta boots och jacka med Sverigemärken skulle man kunna tro att han själv är skinnskalle eller kanske jägare.

Men på insidan döljer sig något helt annat. Här klappar hjärtat lika varmt för skinnskallar som för invandrare eller för alkoholister och uteliggare.

- Det här är trasiga gubbar som behöver mera kramar och sockerkaka, säger han när vi kliver in tillsammans på Verkstan som ligger på nedre botten i ett bostadshus.

Här kan de boende och andra lämna in trasiga möbler och leksaker och få dem fixade.

Men man gör också egna arbeten som man säljer.

Vi går förbi den lilla butiken och sömnadsavdelningen för att hamna längst in i snickarverkstaden där de flesta "gubbarna" håller till. Vid borren möter vi Åke, Veikko och Kennet. De gillar inte att Verkstan ska läggas ner.

- Det finns inget annat för oss, säger Kennet.

- Det här betyder mycket för mig, säger Åke. Annars är det lätt att man inget gör utan hänger på bolaget och torget.

- Får våra klienter inte komma hit går de ut och super. Medan de är här håller de sig nyktra och får arbetsträning, säger Åsa Holmström Eriksson som är anställd på Verkstan.

Verkstan kan ta emot 12 klienter och sedan starten 1994 har man räddat flera från missbruk till ett städlat liv. Klienterna får inget betalt för det arbete de gör men de får dagliga rutiner, något att göra och arbetskamrater. Alternativet för många är att sitta på parkbänken och supa. Verksamheten beräknas kosta en miljon kronor detta år. Men det är för dyrt resonerar de styrande på stadsdelskontoret. Men Max opponerar sig.

- Man tar sig inte ur ett missbruk utan att det kostar, säger han och beräknar att han själv kostat staten fem miljoner kronor för att bli nykter.

Det enda som skiljer Verkstans klienter från uteliggarna är att de har bostad, menar Max Hobstig. Därför är de farligt nära total utslagning.

Att rädda Verkstan har högsta prioritet nu och Max tänker lägga fram en rapport för de andra politikerna i dag.

Han om någon vet vad avsaknaden av en fast punkt i tillvaron betyder. Hans egen uppväxt är kantad av felsteg från vuxna och styrande i samhället.

- Min mamma var en skitmamma, säger han kort och hämtar sitt enda minne från henne, ett kort och ett nazistmärke i en burk.

Max vill inte berätta några detaljer, men efter sex lyckliga år i fosterhem, förstår vi att helvetet började när hans biologiska mamma som var schizofren ville ha tillbaka honom. Vuxna i hans närhet ingrep inte, trots att de såg att den lilla gossen for illa.

Redan som 11-åring gick det utför för Max. Han blev aggressiv, slog, bytte skola, rymde och val-sade runt på olika institutioner. Det blev uppfostringsanstalt och fängelse. I 25 år var han drogbe-
roende.

Misstagen gick inte att reparera helt förrän i vuxen ålder. Åren mellan 1965 och 1990 liknar Max vid en berg och dalbana. Men sedan träffade han en troende katolik som blev hans socialassistent och fick svar på sina frågor. Något hände där.

- Jag har hittat min barnatro och skulle vilja hitta min barndoms kyrka med prästen Arnold, men där letar jag fortfarande, säger han.

Men med tron i botten och viljan att hjälpa de utstötta började han på fritiden engagera sig för
skinnskallarna i Stockholm. Ett arbete som kändes så viktigt att han sa upp sig efter tolv år på
Stockholms stadsbyggnadskontor.

- Livet är kort och måste fyllas med väsentligheter, resonerar han.

Det är väl en slags tacksamhet, över att han som före detta knarkare och brottsling fått ordning
på sitt liv, som gör att han hjälpa andra.

- Vi är skyldiga att bära och släpa på dem som inte orkar gå fram själva, förklarar Max.

Solidariteten måste sträcka sig långt, menar han. Därför bytte han också parti. Från att ha varit
helröd blev han kristdemokrat.

- När jag fick veta vad kristdemokraterna stod för, kände jag att jag var född kristdemokrat. In-
ställningen att alla människor är lika mycket värda ligger djupt inom mig, säger han.

Max Hobstig

Max kommer till fosterhem vid sex månaders ålder. Han får sex lyckliga år där innan hans biolo-
giska mamma vill ha tillbaka honom. Vid 11-års ålder börjar problemen, mycket på grund av för
lite kärlek och för mycket stryk.

Som 18-åring börjar han knarka och är drogberoende i 25 år. Heroinist är han i tio år. Under de
åren är han kommunist och medlem av Klubb Jova som är en motsvarighet till dagens skinnskal-
lar och Höder Dart.

1977 påbörjar Max en metadonbehandling för att bli av med sitt missbruk. Han får komma till ett
kristet kollektiv i Småland och utbildar sig till mätingenjör.

Han träffar sin fru Kerstin.

1986 får han fast jobb på Stockholms Stadsbyggnadskontor men det är först

1990 som den riktiga vändpunkten kommer. Då träffar Max en socialassistent som är katolik som
verkligen tar sig an honom och han blir helt fri från metadon. Sedan rullar allting snabbt.

1991 blir han politiskt aktiv och går med i kd.

1994 till 1996 jobbar han gratis varannan helg på Frälsningsarméns härbärke för bostadslösa.

1995 börjar han jobba med skinnskallarna i Fryshuset. Ett år senare jobbar han även med invand-
rarna i Ungdomens hus på Skarpnäcksfältet.

1997 blir han nominerad till årets Kristdemokrat för sina insatser bland ungdomarna.

1998 säger han upp sig på stadsbyggnadskontoret för att hinna arbeta med de frågor som engage-
rar honom. Kristdemokraternas dunderval 1998 medför att Max Hobstig får en plats som ordina-
rie ledamot i Stadsdelsnämnden i Skarpnäck.

1999 kämpar han för att A-lagarna i stadsdelen ska få behålla sin dagverksamhet som är nedlägg-
ningshotad. Han söker efter en kristen församling där han kan passa in, men har ännu inte hittat
fram.

Publiceringsdatum:

1999-01-26

Källa: www.dagen.se